

ЖИЛЕНКО Ірина (Іраїда Володимирівна; 28. 04. 1941, Київ — 03. 08. 2013, там само) — поетеса. Дружина **В. Дрозда**. Член НСПУ (1967). Орден княгині Ольги 3-го ступеня (2001). Закін. Київський університет (1964). Працювала у г. «ЛУ», «Молодь України», ж. «Новини кіноекрана», «Ранок» (усі — Київ). Дебютувала у г. «Київська правда» (від 23 травня 1958). Авторка зб. худож. нарисів «Буковинські балади» (1964), поет. зб. «Соло на сольфі» (1965), «Автопортрет у червоному» (1971), «Вікно у сад» (1978), «Концерт для скрипки, дощу і цвіркуна» (1979; рос. перекл. — Москва, 1984), «Дім під каштаном» (1981), «Ярмарок чудес» (1982), «Збулося літо: Вибране» (1983), «Останній вуличний шарманщик» (1985), «Дівчинка на кулі» (1987; літ. премія ім. В. Сосюри), «Вибране», «Чайна церемонія» (обидві — 1990), «Вечірка у старій винарні» (1994; Державна премія України імені Тараса Шевченка, 1996), «Пори року» (1999), «Євангеліє від ластівки» (2002). У творчості Ж. постає світ, сповнений любові, радості й

тепла, що ґрунтується на вигадці, фантазії і поєднує в собі величне та буденне. Ситуац. мікросвіт з безліччю одухотвор. речей, деталей спонукає авторку до містифікацій та персоніфікацій, часто — через іронію й самоіронію. Ж. — майстриня психол. портрета, акварел. малюнку, медитат. рефлексій, що засвідчують асоціат. сприйняття світу, а відтак — творення містких худож. образів. Окрема сторінка у її творчості — книги для дітей: поет. зб. «Достигають колосочки» (1964), «Вуличка мого дитинства» (1979) та «Казки буфетного гнома» (1985) — зразки високопоет. лірики, де органічно переплетені реальність і казка; повісті «Двічі по два дорівнює кульбабці» (1983) та «Новорічна історія про двері, яких нема, і про те, як корисно іноді помилитися номером» (1986). Усі зазначені книги видано у Києві. Окремі твори Ж. перекладено польс., англ., нім., італ., португал. і румун. мовами. Від 1997 у ж. «Сучасність» друкує автобіогр. роман «Homo feriens».

Рекомендована література

1. Ільницький М. На вістрі серця і пера. К., 1980;
2. Никанорова О. «Дочекалась я щастя жить...». Штрихи до портрета Ірини Жиленко // Никанорова О. Поезії одвічна висота. К., 1986;
3. Моренець В. Неевклідова геометрія поетеси // ЛУ. 1988, 9 черв.;
4. Гордасевич Г. Полуничне віконце // Гордасевич Г. Силуети поетес. К., 1989;
5. Антонишин С. Не розбийте мій ліхтар... (Кілька сюжетів про поезію Ірини Жиленко) // Київ. 1991. № 6;
6. Тарнашинська Л. Автопортрет на зламі двох сторіч // ЛУ. 1996, 22 лют.

С. В. Антонишин

Бібліографічний опис:

Жиленко Ірина / С. В. Антонишин // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2009. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-19180>. — Останнє поновлення : 2016.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).